

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi március hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Tolna Megyei Bíróság 8.B.1/2009/12. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére, a módosított vád szerinti - a Btk.226.§ (1) bekezdésében meghatározott hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette, valamint a Btk.275.§ (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott közokirat-hamisítás büntette - bűncselekményekben való bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel mindössze azzal egészítette ki, hogy a B....., F..... S. utcai benzinkútnál a **sértett** - miután I.rendű vádlottot igazoltatni akarta - azt a kijelentést tette, hogy „ne szórakozzál te kis köcsög, mert lefejelek” (*II.rendű vádlott vallomása a nyomozati iratok 211. oldalán, valamint 6. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldalán*).

Az ekként kiegészített tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a rendelkezésre álló bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával a kellő részletességgel folytatta le. Ennek során feltárta és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megfelelő tisztázásához szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a sértetti vallomás elvetésének okairól.

Az eltérő bizonyítékokkal érintett ténymegállapítások közül eldöntendő kérdés volt, hogy a b.....i M..... Presszó előtt megtörtént-e a sértett igazoltatása, illetve személyi adatainak rögzítése.

A vádlottak ennek tényét az eljárás során mindvégig tagadták, és azt a rendelkezésre álló rendőrségi dokumentáció sem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság megalapozottan vetette el az objektív bizonyítékkal meg nem erősített **sértett**nek, valamint érdekkörébe tartozó **tanú1** és **tanú2** tanúknak az igazoltatás megtörténteire vonatkozó előadását. Az említett tanúk azon túlmenően, hogy nem tekinthetők érdekteleneknek, mindketten ittas állapotban voltak, és az igazoltatás lezajlásának körülményeit is - egymástól és a sértettől - eltérően adták elő.

Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az igazoltatás megtörténte nem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság megfelelően foglalt állást a benzinkútnál lezajlott rendőri intézkedés részleteinek vonatkozásában is. Nem tévedett a - másodfokú bíróság által is több alkalommal megtekintett - filmfelvételen látható tények megítélésével összefüggésben sem.

A filmfelvételen az intézkedés előzményei, kiváltó oka nem láthatók. Nem cáfolható ezért a vádlottaknak az a védekezése, hogy a késő esti órákban egyedül és ittas állapotban hazafelé tartó, több udvarba betekintgető sértett igazoltatása - gyanús viselkedése miatt - indokolt volt. Az igazoltatás szükségességét ezen túlmenően a fokozott ellenőrzésre szóló előjárói utasítás önmagában is megalapozta.

A filmfelvételen mindössze az látható, hogy miután a vádlottak járműve megállt, az I.rendű vádlotta jobb első ülésről kiszállt, és valamit közölt a sértettel. Ezzel egyidőben a vezetőülésről II.rendű vádlottis kiszállt, és az autót hátulról megkerülve a másik két személyhez lépett. Ezt követően a II.rendű vádlottegyik kezét felemelte, a sértett pedig a fejét hátrahúzta. A felvételen ugyanakkor nem látható, hogy a II.rendű vádlotta sértettet megütötte volna.

Döntő jelentőséget tulajdonított a másodfokú bíróság ebben a körben annak a ténynek, hogy a **sértett** maga sem állította a büntetőeljárás során sohasem azt, hogy az intézkedés, illetve igazoltatás megkezdésekor őt a II.rendű vádlottmegütötte

volna. Feljelentése, illetve a nyomozás során tett vallomása szerint bántalmazására először a megbilincselését követően, illetve gépkocsiba ültetését megelőzően a benzinkútnál, majd a kapitányság felé haladva a rendőrautóban, végül a kapitányság épületében került sor.

Kétségtelen tény volt az is, hogy a **sértett** személyazonosságát igazoló okmányokkal nem rendelkezett. Nem volt megcáfolható a vádlottaknak az az előadása sem, hogy az I.rendű vádlottlefejelésére utaló sértetti kijelentés elhangzott, hogy nem működött közre az igazoltatás során, azt megtagadta, majd ezt követően is passzív ellenállást tanúsított. A sértettnek ez a magatartása indokolta a helyszínen lefolytatott intézkedést, kezének megbilincselését, ruházatának átvizsgálását, autóba ültetését és kapitányságra szállítását.

A filmfelvétel alapján az is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértettet a benzinkútnál nem érte bántalmazás földre vitele, megbilincselése, gépkocsiba ültetése közben, ezért a felvétel megtekintése után kénytelen volt módosítani azt a feljelentésében szereplő állítását, hogy megbilincselését követően őt hat alkalommal megütötték.

A gépjárműben történetekről a vádlottak, illetve a sértett előadásán kívül egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre.

A kapitányság épületében történt események vonatkozásában a vádlottak által elmondottakat alátámasztotta az ott jelen lévő ügyeletes tiszt, **tanú3** tanú vallomása. Bár a tanú kétségtelenül a vádlottak érdekkörébe tartozó személy volt, megerősítette következetes védekezésüket a sértett ittasságára, időnként fenyegető, ellenséges magatartására, majd a mosdó helyiségben lezajlott eseményekre nézve is. **Tanú3** előadása abban a kérdésben is megegyezett a vádlottak vallomásával, hogy a kapitányság épületében nem történt tettelegesség a sértettel szemben.

Rendelkezésre állt ezen túlmenően a **sértett** által aláírt okirat, amely bántalmazására vonatkozó nemleges nyilatkozatát tartalmazza. A sértett ugyanilyen tartalmú előadást tett az intézkedést követő orvosi vizsgálata során is, **tanú4** előtt. Az sem figyelmen kívül hagyható körülmény, hogy a sértett, akinek az orvos és az asszisztens jelenlétében már nem kellett közvetlen hátránytól tartania, még ekkor sem tett említést az őt ért bántalmazásról. Arra sem tudott ésszerű magyarázattal szolgálni, hogy feljelentését miért csak az eljárás tárgyát képező cselekmény után nyolc nappal terjesztette elő.

A fentiekkel szemben a vádlottak az eljárás során mindvégig egyező, következetes előadást tettek. Vallomásukat az ügyeletes tiszt nyilatkozata, a filmfelvétel, az okirati bizonyítékok, valamint az orvosnő jelenlétében tett sértetti kijelentés is megerősítette.

A kitartó és durva bántalmazásra utaló sértetti előadást a látteleket készítő orvosok, valamint az igazságügyi orvosszakértő sem támasztotta alá. Az első vizsgálatot végző **tanú4** a rendőri intézkedést követően hozzá visszatérő sértettnek azt a felvilágosítást adta, hogy a sérülések eredetével összefüggésben nem áll módjában módosítani a sértett korábbi előadásán. A második látteleket kiállító **tanú5** pedig arról számolt be tanúvallomásában, hogy életszerűtlennek találta a sértett előadását.

Az ügyben eljáró **szakértő1** igazságügyi orvosszakértő sem erősítette meg egyértelműen az általa elmondottakat, mivel véleménye szerint sérülései keletkezhettek akár földre fektetése, megbilincselése, gépkocsiba ültetése, tehát a jogszerű rendőri intézkedés során is. A sérülések száma és jellege alapján sem valószínűsítette a sértett előadását a bántalmazás módjára és az ütések nagy számára nézve.

A kifejtettek alapján helyesen, a Be.4.§ (2) bekezdésében megfogalmazott jogelvnek megfelelően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a történeteket a sértett vallomásaival szemben alapvetően a vádlottak előadására alapította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - egyetértve e körben a védő érveivel - nem alkalmas az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállás megállapítására a fellebbviteli főügyészség átiratában hiányolt bizonyítás lefolytatása sem, következésképpen nem vezethetett az ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezésére sem.

Így nincs jelentősége a benzinkútnál esetlegesen készült további felvételek sorsának, illetve nem tulajdonítható jelentőség annak sem, hogy a vádlottak hogyan szereztek tudomást a benzinkútnál a biztonsági kamera létezéséről. A benzinkút éjjeli őrének kihallgatását célzó indítvánnyal összefüggésben pedig azt szükséges hangsúlyozni, hogy a peradatok szerint az éjjeliőr a történetekből nem észlelt semmit.

A másodfokú bíróság megítélése szerint tehát a fellebbviteli főügyészség által indítványozott bizonyítás nem alkalmas a már rendelkezésre álló bizonyítékok megcáfolására.

Az elsőfokú bíróságot nem terheli mulasztás abban, hogy ügyészi indítvány hiányában további bizonyítékot nem szerzett be: a Be.75.§ (1) bekezdése értelmében ugyanis ügyészi indítvány hiányában nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a fenti kiegészítéssel a Be.352.§ (2) bekezdése alapján tehát irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A kiegészített tényállásból az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségének hiányára, ezzel kapcsolatos jogi érvelésével a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Miután a vádlottak hivatali bűncselekmény és azzal halmazatban a közbizalom elleni bűncselekmény alóli felmentésére - bizonyítottság hiányában - törvényesen került sor: a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2010. március 12.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Tolna Megyei Bíróság 8.B.1/2009/12. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.262/2009/7. számú végzése folytán a 2010. évi március hó 12. napján jogerőre emelkedett.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke